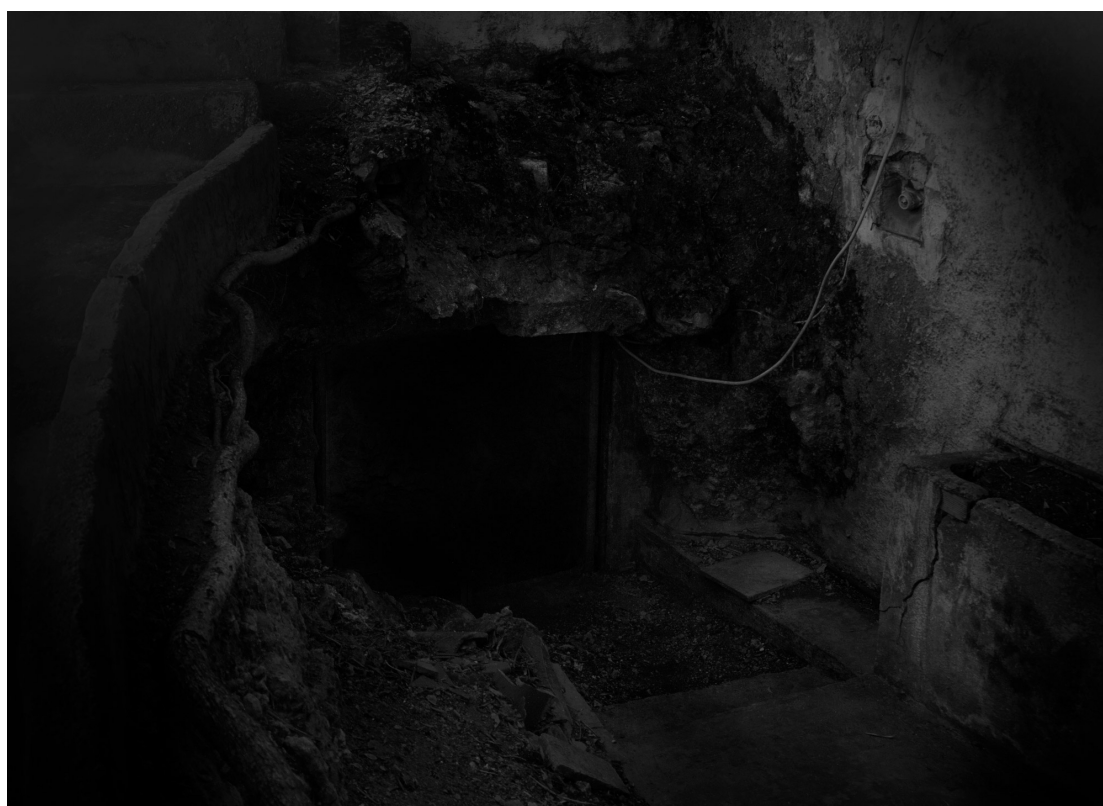

‘Nurseries of the unconscious. Desiring-productions and group fantasies’

Ένα site-specific έργο σε τέσσερα επεισόδια και έναν επίλογο.

Καλλιτέχνες: **Αύγουστος Βεϊνόγλου, Κωστής Βελόνης, Χέρα Μπουγιουκτασιάν, Βικτώρια Ριμπάκοβα** [Augustus Veinoglou, Kostis Velonis, Hera Büyüktaşcian, Viktorija Rybakova]

Επιμέλεια: **Κρίστιαν Οξένιους, Νικόλας Βεντουράκης** [Christian Oxenius and Nikolas Ventourakis]

Το **Yellow Brick** παρουσιάζει το έργο *‘Nurseries of the unconscious. Desiring-productions and group fantasies’*, το δεύτερο επεισόδιο του **A Hollow Place**.

Το «**A Hollow Place**» είναι ένα μοναδικό έργο στο οποίο δίνεται η ευκαιρία σε τέσσερις διεθνώς αναγνωρισμένους καλλιτέχνες να επανακατοικήσουν μια σπηλιά και να προβληματιστούν για το ρόλο που προσδίδουμε σε αυτό το χώρο μέσα στο σύγχρονο φαντασιακό μας. Οι παρεμβάσεις τους θα γεμίσουν το σπήλαιο ατομικά και μόνο για μια μέρα, δημιουργώντας μια αίσθηση μιας πλανόδιας κοινότητας που μοιράζεται έναν τόπο χωρίς να διεκδικεί την ιδιοκτησία του· επισημαίνοντας κατά περιόδους τα εγγενή του χαρακτηριστικά, της προστασίας αλλά και του περιορισμού, ή προσπαθώντας να δημιουργήσουν μια προσωρινή κατοικία χωρίς να την αξιώνουν ως δική τους, χωρίς να αφήσουν κανένα ίχνος από το πέρασμα τους.

Για αυτό το επεισόδιο, τα έργα θα παρουσιαστούν και ως μια συλλογική έκθεση, η οποία θα φιλοξενηθεί από την Yellow Brick για μια ολόκληρη εβδομάδα, όπου οι καλλιτέχνες θα έχουν την ευκαιρία να ξεδιπλώσουν πρόσθετους προβληματισμούς πάνω στη θεματική τους.

Οι επιμελητές ξεκίνησαν το A Hollow Place ως μία διερεύνηση της κατακερματισμένης σχέσης μεταξύ του ανθρώπου και του φυσικού μας περιβάλλοντος, που προκλήθηκε από την ταχεία αστική ανάπτυξη, από μια κοινωνία που οδηγείται από την κατανάλωση και η οποία διαχωρίζεται όλο και περισσότερο σε χώρους εξειδικευμένης χρήσης. Το σχίσμα που παράγεται από τα όλο και αυξανόμενα σύνολα ορίων και συνόρων μεταξύ της ανθρώπινης κατάστασης και των φυσικών χώρων μας οδήγησε τελικά να υποβιβάσουμε της εικόνα του στο περιθώριο, θεωρώντας το μόνο ως κάτι που χρειάζεται προστασία από την έμφυτη απληστία μας. Διαμορφώνοντάς το ως βασικά κάτι "άλλο", όμως, χάσαμε την ικανότητα να το αναγνωρίσουμε ως κάτι κρίσιμο για την κατανόηση των δικών μας κινήτρων, στο δικό μας τρόπο σκέψης. Είναι κάτι που ακόμη και στην περίπτωση των σπηλαίων, κοίλων χώρων κάτω από την επιφάνεια της γης, σχηματίζει το υποσυνείδητό μας και κατευθύνει τις ενέργειες και τις επιθυμίες μας.

Μαζί με τη βασιλεία των ονείρων, των τεράτων, του κακού, και των μαγικών κόσμων, τα σπήλαια και τα λαγούμια, πιο πολύ από άλλες πτυχές του φυσικού κόσμου, έχουν εξαφανιστεί από το κοινό μας φαντασιακό. Γίνονται ολοένα και περισσότερο χώροι που βιώνουμε μόνο μέσα από συρμούς τρένων που μας επιτρέπουν να διασχίζουμε τις πόλεις μας γρηγορότερα, είτε είναι γεμάτα με όλους τους σωλήνες, τα καλώδια και τα κανάλια που δεν θέλουμε να βλέπουμε στην επιφάνεια.

Στη δεύτερη αυτή έκδοση, το A Hollow Place εξετάζει το ρόλο του χθόνιου ως ένα "άλλο μέρος", μια ετεροτοπία, του ασυνείδητου. Ένας εσωτερικός χώρος στον οποίο οι επιθυμίες, οι συγκρούσεις, οι ελπίδες, τα όνειρα, το παρόν και το μέλλον συγκρούονται, διαμορφώνουν τον τρόπο δράσης μας, αντιδρούν σε εξωτερικά ερεθίσματα και δημιουργούν νέους κοινωνικούς δεσμούς. Είναι ο χώρος στον οποίο διαμορφώνεται ο εσωτερικός μας κόσμος και όπου τελικά οι κοινωνίες και οι πολιτισμοί μας δημιουργούνται. Θέτοντας ως βάση το βρεφοκομείο, ένα τόπο που βιώνουμε μέσα από διαφορετικές οπτικές γωνίες ως νεογέννητοι και ως ενήλικες, έχουμε την αφετηρία για τις επεμβάσεις των καλλιτεχνών. Μέσα από τα έργα τους, οι τέσσερις προσκεκλημένοι καλλιτέχνες θα αποκαλύψουν πτυχές που συνδέουν την υποσυνείδητη ή και ασυνείδητη σκέψη μας με τα όνειρα και τις ελπίδες για το «μέλλον μας». Με παρόμοιο τρόπο, δημιουργούμε συλλογικά φαντασιώσεις γύρω από την ιδέα ενός βρεφοκομείου και τη νέα ζωή που συνδέουμε με αυτό. Ωστόσο, τα ζητήματα που εγείρει η ευαίσθητη προσέγγισή τους μας θυμίζουν τις σκληρές δομές που κυβερνούν το σώμα μας στην κοινωνία. Δομές τις οποίες σχεδόν ποτέ δε παρατηρούμε, που δε τις αναλογιζόμαστε, αλλά οι οποίες περιορίζουν την αλληλεπίδρασή μας με τον κόσμο. Οι ίδιες δομές που αντιμετωπίζουμε για πρώτη φορά ως νεογέννητα στα λίκνα, οι οποίες μας χωρίζουν για πρώτη φορά από το οικείο και μας τοποθετούν σε ένα στείρο και μηχανικό περιβάλλον.

Έτσι, ο χώρος του Yellow Brick λειτουργεί, όπως και στο βρεφοκομείο της παραπάνω εικόνας, ως μια white cube όπου μεταφέρονται οι χειρονομίες που σχεδιάστηκαν στο σπήλαιο και αποκτούν την ιδιότητα του "Έργου Τέχνης" ως προϊόν του αποδεκτού κοινωνικού κανόνα. Παρόμοια με ένα νεογέννητο τοποθετημένο στο βρεφοκομείο, υποβάλλονται σε μια «διαδικασία γέννησης» όπως υπαγορεύεται από τη βιοπολιτική του πολιτισμού.

*: Η σπηλιά είναι προσβάσιμη μόνο μέσω ενός στενού μονοπατιού και η είσοδος της είναι εξαιρετικά χαμηλή, καθώς επίσης και το εσωτερικό της. Αποτέλεσμα αυτού είναι ότι δυστυχώς άτομα με κινητικές δυσκολίες δεν θα μπορούν να εισέλθουν στο εσωτερικό. Επίσης το μέγεθος της σπηλιάς περιορίζει το σύνολο των θεατών σε 4-5 επισκέπτες ανά πάσα στιγμή.

Με την υποστήριξη του:

outset.

Πρόγραμμα :

15η Μαΐου 2019 – Αύγουστος Βεϊνόγλου – “The house father built”

Ο Αύγουστος Βεϊνόγλου είναι γλύπτης, ιδρυτής και καλλιτεχνικός διευθυντής του Snehta residency στην Αθήνα. Έχει σπουδάσει Γλυπτική, στο πανεπιστήμιο του Εδιμβούργου και Art therapy στο Queen Margaret university. Έχει επιτελέσει μέλος του διοικητικού συμβουλίου του εργαστηρίου Γλυπτικής του Εδιμβούργου ESW - 2014-2016 και πρόσφατα είχε την ατομική του έκθεση στη γκαλερί Elika με έργα εμπνευσμένα από το σύστημα μετρό και άλλους υπόγειους χώρους στην Αθήνα. Έχει επιμεληθεί εκθέσεις όπως τα 'Athens we have a problem', a sci-fi mini festival, Snehta, 2017 'KIOSKSOIK', A-Letheia, Documenta14, 2017, Loxodrome, ReMap Km σε συνεργασία με την Ε.Μπαχλιτζανάκη και A Space Revolution mini conference στην Μπιενάλλε της Αθήνας. Έχει συμμετάσχει σε residencies όπως τα: Zone d'Utopie Temporaire, 2017, την Royal Scottish Academy στην Φλωρεντία, το 2004, Babayan, στην Τουρκία 2010, Ίδρυμα John Mooney, Σικάγο 2009, Dordtyard, Holland, 2015, Colm Cillie, Convocation residence, Rassey & Glasgow 2015, Wildernes Amorgos Art Residency, 2016. Πρόσφατα συμμετείχε στις εκθέσεις Athens in a Tank, space52, People Never Notice anything στο Guesthouse projects, Λονδίνο.

22η Μαΐου 2019– Κωστής Βελώνης – “Goat Song”

Ο Κωστής Βελώνης γεννήθηκε στην Αθήνα όπου ζει και εργάζεται. Σπούδασε πολιτισμικές και ανθρωπιστικές σπουδές (MRes) στο London Consortium (Birkbeck College, ICA, AA) και Arts Plastiques/Esthétique στο Université Paris 8 (D.E.A). Είναι Διδάκτωρ Αρχιτεκτονικής του Εθνικού Μετσόβιου Πολυτεχνείου. Ο Κωστής Βελώνης έχει συμμετάσχει σε εκθέσεις και residencies διεθνώς, μεταξύ άλλων (επιλογές) : MAK Center for Art and Architecture (Los Angeles, 2011), Swedish Arts Council (Malmö, 2012), Casa Maauad (Mexico City, 2016) Akademie Schloss Solitude (Stuttgart, 2017).(2018), Kunsthalle Athena (Athens, 2014), Whitechapel Gallery (London, 2015), Lothringer13 – Städtische Kunsthalle München (Munich, 2015), Padiglione d'Arte Contemporanea (Milano, 2015), documenta 14, Fridericianum, (Kassel, 2017) , Museum of Contemporary Art -M HKA (Antwerp, 2017) NEON City Project (Athens 2017), Belvedere 21-Museum for Contemporary Art (Vienna, 2018) , Leventis Foundation (Nicosia , 2019) Cranbrook Art Museum (Detroit, 2019). Πρόσφατα ήταν Stanley J. Seeger Fellow στο Princeton University.

29η Μαΐου 2019 - Χέρα Μπουγιουκτασιάν - “Seismic Canopy”

Η Χέρα Μπουγιουκτασιάν γεννήθηκε στη Κωνσταντινούπολη και σπούδασε στη Σχολή Καλών Τεχνών του Marmara University (2006). Στο έργο της έρχεται αντιμέτωπη με την έννοια της “απουσίας” στη συλλογική μνήμη και διαμέσου της κατασκευής νέων πραγματικοτήτων και αναπαραστάσεων εμπνευσμένα από την ύπαρξη των αθέατων και των κρυμμένων, με κέντρο μια αρχαιολογική και κοινωνική αφήγηση όπου συνδυάζει πολλαπλά επίπεδα και στοιχεία του χρόνου και της ιστορίας. Δουλεύει ως δημιουργός ιστοριών, ενσωματώνοντας την αλληγορία με εντόπιους μύθους, την ιστοριογραφία και την εικονογραφία. Το νερό ως στοιχείο συναντάται συχνά στο έργο της, αναφερόμενο σε αυτό που η καλλιτέχνης αντιλαμβάνεται ως η ρευστή, υδάτινη φύση της ιστορίας. Η Μπουγιουκτασιάν έχει συμμετάσχει σε πολλές ατομικές και ομαδικές εκθέσεις στη Τουρκία και διεθνώς, συμπεριλαμβανομένου του Περιπτέρου της Αρμενίας στην 56η Μπιενάλλε της Βενετίας, στη 14η Μπιενάλλε της Ιστανμπούλ, στο MAXXI Museum και στο Dhaka Art Summit.

5η Ιουνίου 2019 – Βικτώρια Ριμπάκοβα – “ ”

Η Viktorija Rybakova είναι καλλιτέχνης, αρχιτέκτονας και ερευνητής από τη Λιθουανία. Η πρακτική της συνδυάζει τα ακαδημαϊκά και καλλιτεχνικά πεδία, με κύριο άξονα το ανθρώπινο σώμα και την ιστορία. Η Rybakova ενδιαφέρεται για το διάλογο της φιλοσοφίας και της νευροεπιστήμης, για την ποικιλομορφία και την αστάθεια της ανθρώπινης σεξουαλικότητας. Αφού ολοκλήρωσε την υποτροφία της στη Jan Van Eyck Academie το 2017, μετακόμισε στις Βρυξέλλες, όπου διαχειρίζεται το Studio Laumes: ένα εργαστήριο τέχνης, σχεδίου και έρευνας μαζί με τον Goda Budvytyte. Τα έργα της εκτέθηκαν στο Fundação Iberê Camargo - Porto Alegre, στο Kunstverein του Μονάχου, στο Videobrasil (2015 και 2017) - στο Σάο Πάολο, στο περίπτερο της Βαλτικής στην 15η Μπιενάλε Αρχιτεκτονικής της Βενετίας, στο Ινστιτούτο Σύγχρονης Τέχνης KW - Βερολίνο, στο Witte de With Center for Contemporary Art - Ρότερνταμ, U-jazdowski - Βαρσοβία, Κέντρο Σύγχρονης Τέχνης Βίλνιους, Αίθουσα Τέχνης Ταλίν.

19η Ιουνίου 2019 – Επίλογος “Nurseries of the unconscious. Desiring-productions and group fantasies’ , ομαδική έκθεση στο YellowBrick

Επιμελητές

Κρίστιαν Οξένιους

Ο Κρίστιαν Οξένιους είναι ανεξάρτητος επιμελητής, συγγραφέας και ερευνητής γερmano-ιταλικής καταγωγής, ο οποίος ζει και εργάζεται στην Αθήνα. Ολοκλήρωσε τη διδακτορική του έρευνα στο Πανεπιστήμιο του Λίβερπουλ πάνω στις μπιενάλε ως ιδρυματικά μοντέλα, στη διάρκεια της οποίας συνεργάστηκε μεταξύ άλλων με τις μπιενάλε της Αθήνας, του Λίβερπουλ και της Ιστανμπούλ. Οι καλλιτεχνικές κοινότητες, οι αφηγήσεις, η ποιητική γλώσσα, η πειραματική κριτική γραφή βρέθηκαν στο επίκεντρο της ερευνάς του, και αποτέλεσαν τη βάση για τη δημιουργία μιας σειράς από διεθνείς εκθέσεις και εκδόσεις με διεθνές κύρος. Συνεργάζεται με το Art of the World, του Kunsthalle Osnabrück και με άλλα ιδρύματα διεθνώς. Μεταξύ άλλων συνεργασίες και επιμέλειες του συμπεριλαμβάνουν “*A contemporary art experience. A journey inspired by Rene Daumal’s Mount Analogue*” (εκδόσεις: Skira, Ιταλία), Homeland – Canakkale Art Walk (Osnabrück), Postcards from Tarlabasi (παράλληλο πρόγραμμα 2017 Istanbul Biennial), Agora – Athens Biennial 2013.

Νικόλας Βεντουράκης

Ο Νικόλας Βεντουράκης είναι εικαστικός με εξειδίκευση στο μέσο της φωτογραφίας. Στο καλλιτεχνικό του έργο επιχειρείται η ανάλυση των παρανοήσεων και των υποθέσεων που δημιουργούνται κατά την διάδραση μεταξύ έργου και θεατή. Ολοκλήρωσε τις μεταπτυχιακές σπουδές του στις Καλές Τέχνες (Φωτογραφία) με έπαινο στη σχολή καλών τεχνών Central Saint Martins στο Λονδίνο. Κατά την αποφοίτησή του αναγνωρίστηκε ως ένας από τους ανερχόμενους νέους καλλιτέχνες στη Βρετανία. Έχει προταθεί για πολλαπλά διεθνή βραβεία και το 2015 ήταν αποδέκτης της υποτροφίας Fulbright. Έχει παρουσιάσει έργα του στην Ελλάδα, την Ιταλία, την Πορτογαλία, τις ΗΠΑ, τη Γερμανία και στο Ηνωμένο Βασίλειο μεταξύ άλλων. Πρόσφατες εκθέσεις μεταξύ άλλων στο Hors Pistes 14, στο Κέντρο Πομπιντού, στη Μπιενάλλε Φωτογραφίας στη Θεσσαλονίκη, στη Μπιενάλλε Νέων Καλλιτεχνών στα Τίρανα και στο Παράλληλο πρόγραμμα της Μπιενάλλε της Ιστανμπούλ.